

Nụ Hôn Đồi Hai Trăm Quan

Truyện ngắn trên báo Pháp

Toa hạng nhất chẳng có mấy hành khách, Pierre Joli chọn cho mình một phòng riêng trống. Anh hy vọng sẽ được ngồi một mình, không ai quấy rầy trong suốt cuộc hành trình. Thế nhưng khi tàu bắt đầu chuyển bánh thì cửa phòng bật mở và một cô gái tóc vàng trông lịch sự, tay xách chiếc va-li da, bước vào. Cô ta cố kiễng chân nâng chiếc va-li lên giá để hành lý, và anh thấy Cô ta loay hoay mãi mà không xong nên Pierre đứng dậy giúp cô gái.

- Rất cảm ơn ông! Cô mỉm cười và trong một thoáng mắt họ gặp nhau. Ánh mắt của cô gây cho anh cảm giác rằng cô có ý ve vãn mình. Nhưng nếu quả như vậy thật thì cô đã không gặp đúng người. Sau một ngày vất vả, Pierre đã mệt rã rời và chỉ mong ước một điều duy nhất: chợp mắt vài tiếng để trước khi tàu đến Lyon anh đã khỏe lại và hồi tỉnh. Anh hy vọng Virginia sẽ ra sân ga đón anh. Đã 5 năm trời họ không gặp nhau và trong suốt thời gian đằng đẵng đó, anh đã buồn nhớ cô biết bao.

Cô gái tóc vàng ngồi xuống, châm thuốc hút và rút từ túi ra một cuốn sách. Anh thấy cô ta có đôi chân thật đẹp và rõ ràng cô ta cũng biết điều đó. lát sau, anh thu xếp chỗ ngủ đoạn tắt ngọn đèn nhỏ đầu giường mình và thiếp đi.

Khi Pierre tỉnh dậy, cô gái tóc vàng vẫn ngồi đó và đang lục lọi, tìm kiếm chiếc túi xách của mình với vẻ mặt tuyệt vọng.

- Ôi trời đất! cô thốt lên, tôi bị mất cái ví rồi! Biết làm sao bây giờ? tôi không còn một xu nào nữa, mà tôi lại cần 200 francs để mua vé máy bay.

Cô gái nhìn vào mắt anh:

- Anh có thể cho tôi vay 200 francs được không?

Cô hỏi thẳng thừng như đang hỏi xin một que diêm vậy. Thế nhưng Pierre giờ đây cũng chẳng có nhiều tiền cho lắm. Với lại tất cả số tiền anh hiện có trong ví, anh đã phải tích lũy trong suốt 5 năm trời.

- Không, đáng tiếc là không có tiền, anh trả lời.

Cô gái nở một nụ cười quyến rũ:

- Đưa tôi 200 phờ-răng, tôi sẽ để cho anh yên.

Anh nhìn cô không hiểu:

- Để cho tôi yên? Cô ngụ ý gì vậy?

- À, tôi gián dị muốn nói rằng tôi cần phải kiếm được 200 francs trước khi con tàu tới Dijon. Nhưng, bộ anh không có được 200 Francs hay sao?

- Tôi không hiểu cô muốn nói gì! Tất nhiên là tôi có 200 Francs. Nhưng rất tiếc tôi không biết cô là ai! Thậm chí cô cũng chưa tự giới thiệu mình. Mà đây lại là cả một chuyện quan trọng...

Thoáng vài giây cô gái ngồi im, không nói lời nào. Sau đó cô hơi cúi người về phía trước, cố tìm ánh mắt của Pierre.

- Anh hãy thử tưởng tượng điều gì sẽ xảy ra, nếu như bây giờ tôi bắt đầu gào lên, giật cần hãm xe và nói với trưởng toa rằng anh định cưỡng hiếp tôi. Bởi vì trước đây đã từng có những trường hợp các hành khách đàn ông đi đêm chung với phụ nữ trẻ đã giờ những trò đê tiện. Chuyện đó sẽ gây cho anh nhiều điều phiền phức: cảnh sát đường sắt sẽ nào là hỏi cung anh và các nhà báo đang khao khát những tin giật gân! Để thoát tránh dính vào những rắc rối đó tôi nghĩ, anh sẽ không nên tiếc 200 francs làm gì.

Pierre vẫn bình thản rút thuốc xong mới trả lời cô gái:

- Theo riêng tôi vỡ tuồng này không thành đâu, cô bạn ơi.

Cô gái vẫn mỉm cười tự tin nói:

- Anh hãy nghe đây, tôi có cảm tưởng anh chưa hiểu lời tôi nói. Tôi không nói rõ đâu. Nếu tôi làm rối bù tóc lên, xé toạc áo ra rồi chạy ra hành lang gào ầm lên, thì anh sẽ rất khó thuyết phục những người khác rằng anh không dính dáng gì đến chuyện này. Mà theo như tôi biết, ở đất nước này, người ta trừng phạt rất nghiêm khắc những ai có những hành vi vô lại đối với phụ nữ!

- Cô quả là đê tiện vô cùng...

Cô gái cắt ngang lời anh:

- Chẳng lẽ anh không đưa ra 200 francs cho rồi. Anh sẽ thoát khỏi những rắc rối phiền phức đó không hơn sao!? Tôi thấy anh đeo trên ngón chiếc nhẫn cưới. Vợ anh sẽ nói gì khi cô ấy đọc trên báo rằng chồng cô ấy đã...

- Cô thật là đáng phỉ nhổ....

Cô gái mỉm cười:

- Ô không hẳn vậy đâu! Tôi đã rất hiền lành với anh đấy chứ. Tôi chỉ đòi anh vền vẹn có 200 francs thôi mà? Có những trường hợp tôi còn moi được nhiều hơn gấp bội! bình thường là 500, 1.000 Francs và thậm chí có khi còn xoay được một nghìn Francs ấy chứ! Các chính trị gia với tiếng tăm không mấy trong sạch thường vui lòng “ứng” cho tôi những khoản tiền không nhỏ để phòng ngừa những vụ xì-căng-đan. Tôi thường bao giờ cũng nhắm trước cho mình con mồi. Tôi đánh giá anh khoảng 200 - 300, thậm chí 500 Francs, nhưng tôi chỉ đòi anh có 200 thôi.

- Cô cam mồm đi được rồi đấy!

Pierre vội đứng dậy, chụp lấy va-li của mình và tính thoát khỏi phòng.

- Hãy ngồi xuống ngay! Cô gái ra lệnh và ngay tức khắc đứng dậy cản đường ra, Tôi sẽ kêu to lên bây giờ! Chuyện làm này tôi lão luyện lắm. Anh hãy tin rằng tôi rất lành nghề này!

Pierre quăng va-li xuống ghế và ngồi phịch xuống. Anh nghĩ rằng cô ta rất dám thực hành những lời đe dọa đó nếu như anh mưu toan chống lại cô ta. Bỗng anh liếc mắt và thấy trên cổ tay cô ta đang đeo những đồ trang sức đắt tiền, chứng tỏ rằng cô ta không hề nói khoác rằng cô ta rất lão luyện trong nghề. Cô gái ngó nhìn đồng hồ đeo tay bằng vàng của mình:

- Còn năm phút nữa chúng ta sẽ tới Dijon, mà tôi thì sẽ xuống bến đó, - cô lạnh lùng nói - tôi cho anh đứng một phút nữa để quyết định. Phanh hãm xe lửa ở ngay dưới cửa đây. Tôi chỉ cần vài giây là đủ để xé áo, vò tóc mình, cào mặt anh và kêu cứu. Tôi có thể gào chói tai đến mức...

- Còn tôi thì sẽ lập tức kể với mọi người sự việc trên thực tế ra sao và cô là kẻ lừa bịp thế nào. Cô đừng tưởng rằng...

Cô gái cười khinh bỉ:

- Những kẻ cưỡng dâm bao giờ chẳng nặn ra những điều thanh minh ngu xuẩn, nhưng ai mà tin được. Nhất là trong những trường hợp nghiêm trọng như thế này!

Pierre nhồm dậy, dụi đầu thuốc lá vào chiếc gạt tàn và sau vài giây lưỡng lự tiến đến trước mặt cô gái. Cô ta vẫn đứng canh ngang cửa, một tay nắm lấy cổ chiếc áo sơ mi trắng của mình để sẵn sàng xé toạc nó trong chớp mắt. Những móng tay nhọn hoắt sơn đỏ của cô ta, rõ ràng chỉ cần vài giây là đủ để làm biến dạng khuôn mặt anh - để “tự vệ” mà.

- Thôi được - anh nhún vai nói, đồng thời rút từ ví ra mấy tờ giấy bạc - Nhưng bù lại số tiền này tôi muốn cô trả lãi cho tôi bằng hiện vật.

- Bằng hiện vật nghĩa là thế nào?

- Tôi đề nghị cho phép tôi hôn cô, để sau này còn có thể vỗ ngực khoe khoang rằng đã được hôn một nữ quái tổng tiền trang tráo nhất thế giới! Cô sẽ nhận 200 Francs, còn tôi thì được cái hôn. Như vậy theo tôi, có lẽ công bằng rồi. Cô thấy thế nào, hay là cô có ý kiến khác?

Cô gái tóc vàng thoáng chút lưỡng lự. Cô chụp lấy mấy tờ giấy bạc, còn Pierre thì kéo cô về phía mình, ôm hôn say đắm. Đó là một chiếc hôn rất dài.

- Thôi đủ rồi, cô gái thốt lên rồi quấy ra.

Đúng lúc đó đoàn tàu dừng lại. Cô gái lôi va-li của mình khỏi giá và bước ra. Pierre đứng ở cửa phòng nhìn theo bước chân cô đi dọc hành lang cho đến khi cô bước ra khỏi toa tàu. Đoạn, anh trở

lại, ngồi xuống chỗ của mình, châm một điếu thuốc mới và rút ra một tờ báo. Đã vài phút trôi qua, đoàn tàu lại chuyển động lăn bánh đi về hướng Lyon.

- Con nhóc thật ranh ma, quỷ quyệt, - anh lẩm bẩm không giấu vẻ khâm phục, - nhưng không may cho cô ta là đã gặp phải mình.

Nói xong anh dứt chiếc đồng hồ và chiếc xuyên vàng của cô gái vào túi áo. Lật qua mấy trang báo, anh cẩn thận cắt ra một mẫu tin nói rằng ngày hôm nay, sau khi hết hạn 5 năm tù, trùm móc túi Pierre Joli vừa được phóng thích.